

Пътят на III-то българско царство

(Продължение от I стр.)

новъ, стрика на Алеко Константиновъ, икономъ попъ Христо и др.

Отъ Свищовъ руските войски се насочватъ въ три направления: къмъ Шуменъ, Балкана (Шипка) и Плевенъ (Османъ паша). На 19 февруарий 1878 год. не далечъ отъ Цариградъ при с. Санъ Стефано, е подписанъ известния Санъ Стефански договоръ, който е включвалъ северка и южна България, Македония, Одринско, Добруджа и градовете Нишъ, Пиротъ и Враня. Недоволни отъ този договоръ, великите сили и нашите съседи предизвикватъ „Берлинския договоръ“, своредъ който Македония остава подъ турците, евентуално да ѝ се дадатъ известни права (чл. 23), които не се дадоха и което извика Балканската война. Южна България оставиха полусвободна областъ, управлявана отъ Султански представител (управител), което въ 1885 год. извика Сръбско-Българската война, която изкопа вѣчна пропастъ и постави въ непримирима вражда двата братски народа, въпреки че Нишъ, Пиротъ и Враня имъ се дадоха. Македония и Одринско (Тракия) останаха въ още по-големо робство.

Другата, по-сетнешна история е известна. Прѣсни сж Балканската война и Голѣмата общоевропейската война. Сетнините за насъ българите бѣха грозни. Отнѣха ни се наново Добруджа, Тракия, Македония и Западните покрайнини.

Ето накратко старата ни история.

Днесъ — 1941 година — положението се промѣни: благодарение на храбрите войски на Германия и Италия, ние сме предъ окончателното осъществяване блѣна на българския народъ. Възвърнаха ни се Добруджа, Тракия, Македония и Западните покрайнини!

Скоро, много скоро ще имаме наново начертана Санъ Стефанска България!

Християнчетата, разпространявайте вашето вестниче „Божия Глас“. Улеснете бедните си другарчета и тѣ да го получаватъ и четатъ.

ЦАРСКА КОРОНА.

Смъртта, царицата на мрака и ужаса, седѣше замислена на своя престолъ. Изведнажъ се сепна отъ дълбоките си мисли, повиква слугите си и имъ каза:

— „Който отъ васъ ми донесе най-много човѣшки жертви, ще го издигна на царския престолъ и ще му сложа на главата царска корона.“

Послушните слуги полетѣха по всички четири страни на свѣта, за да ловятъ своите жертви. Прекараха нѣколко време между хората и после се върнаха при царицата си, за да ѝ известятъ за своите успѣхи.

— „Преди нѣколко дена, азъ, за нѣколко часа, унищожихъ сто хиляди души“ — хвалѣше се **Войната** предъ своята господарка и, като за потвърждение на това, още махаше съ своя кървавъ мечъ. — „Азъ съмъ заслужила обещаната корона.“

— „Не, не си я ти заслужила, а азъ“ — изпрѣчи се и заговори **Чумата**, мършава и блѣдна, като нѣкой призракъ. — „Изминахъ половината отъ свѣта и немилостиво косихъ и старо и младо, малко и голѣмо. Презъ гдето съмъ минала, оставила съмъ следъ себе си пусти земи и градове.“

Войната млъкна. Смъртта искаше вече да реши спора въ полза на чумата, ала въ този мигъ излиза предъ нея едно страшно чудовище, навитено и раздърпано, съ шише ракия въ ржка. Това бѣше страшниятъ **демонъ на спирта-алкохола**.

— „Моя е победата“ — рече той усмихнатъ, съ гордостъ и самоувереностъ. — „Азъ съсипвамъ хората немилостиво и постоянно ето вече вѣкове. Нѣма времена, когато азъ да нѣмамъ сила, и нѣма земи, гдето най-много жертви да не падатъ отъ моята ржка. Студениятъ и голъ северъ е сжщо такъво поприще за моята работа, както и хубавиятъ и богатъ югъ, и гробовете отъ моята ржка се броятъ съ милиони.“

Смъртта го прегърна, сложи му на главата царската корона и каза:

— „Благодаря ти за твоя успѣхъ! Твоя е победата. Ти си ми най-добриятъ съюзникъ, най-ревностниятъ помощникъ.“

Войната и чумата си тръгнаха посрамени.

Печатница „Свѣтлина“ — Варна

Любомиръ Бобевски.

ЧАСЪТЪ УДАРИ!

Съ надежди свѣтли откърмени,
Съ нестихна, пламенна любовъ
И съ чувства трезви, вдъхновени
Поехме кръста си Христовъ.

И го носихме съ вѣра чиста
По стрѣмния си тежъкъ пътъ
И съ бодростъ будна и лжчиста
Днесъ съ нея крачимъ въ родни
кѣтъ.

Часътъ очаквахме да звънне —
Часъ за пробуда и борба,
Та пакъ предъ зора ни да съмне
Следъ тъмно-кървава зора.

Любомиръ Бобевски

ВЪЗМЕЗДИЕ.

Земя на нашите дѣди,
Де огнени личатъ следи,
Възвили изъ тракийски кѣтъ,
Си жива плътъ отъ нашта плътъ.
Подъ иго си, подъ бичъ и срамъ,
А твоятъ Богъ и твоятъ храмъ
Ги тѣпчатъ, калятъ зли врази,
Гнѣвътъ ни свѣтъ що ще срази.
Отъ родния ни край е частъ
Земя твоя; чаканъ часъ
Удари за разплата вечъ, —
Летимъ съ изтегленъ, остръ мечъ
Като свѣткавична стрела
Летимъ съ открити си чела,
Съ взоръ пламналъ, съ химни
на борци

И съ черни търнени вѣнци.
Съ възторгъ летиме страховитъ,
Величественъ и искровитъ,
Летимъ къмъ твоя кржгозоръ,
Що тъне въ кърви и позоръ.
Съседътъ подълъ и лукавъ
Юрукътъ жилавъ и коравъ
На български герой-войникъ
Ще срещне съ смутъ въ ори-
санъ мигъ!

Безъ страхъ, безъ наденда.

Веднажъ единъ езически царъ посѣтилъ единъ християнинъ. Като се разхождали стигнали до гробищата. Царятъ казалъ: съ едно нѣщо стоя по-високо отъ тебе, като християнинъ, а именно, че ме страхъ отъ смъртта, и ако бихъ си уредилъ работата, на драго сърдце бихъ умрѣлъ всѣка минута.“

— „Добре, казалъ другарътъ му християнинъ, ти казвашъ, че не те е страхъ отъ смъртта, ами имашъ ли надежда въ смъртта?“

Следъ по-сериозно замисляне, царятъ отговорилъ: „нѣмамъ“.

„Прочее, казалъ другарътъ му, като посочилъ на единъ волъ, който билъ на близо, ти си на едно равнище съ този скотъ. Той е ялъ доскоро и се налялъ и стои на сѣнка, като се брани отъ мухите и нѣма нито надежда, нито страхъ.“

Римлянката Марчела

повестъ.

(Продължение).

VIII.

Предъ сжда.

Слънцето заблестѣ високо надъ Римъ. Изъ улиците се тѣпѣше народъ въ нетърпеливо очакване. Най-после въоръжените войници се показаха и изъ тѣпата се разнесоха възгласи: „Идатъ! Идатъ! Водятъ ги!“

Водиха християните предъ сжда. Народътъ обичаше християните заради добрините имъ и смирения животъ, но враговете имъ използваха случая за разпространението на чумата изъ града, та пустнаха слухъ, че християните сж пренесли заразата. Нали сж и магьосници? Затова тѣпата викаше и ги хулѣше.

Най-напредъ вървѣха стариятъ епископъ и Марчела. Тя вървѣше много спокойно: очите ѝ гледаха нѣкъде високо надъ тѣпата, косите ѝ

се спущаха надъ раменете ѝ, а лицето — тѣжно и уморено. Мнозина отъ тѣпата я познаваха, защото на мнозина бѣ помагала и се е грижила, но лошиятъ слухъ бѣ заличилъ всичко добро.

Пленниците влѣзоха въ залата на сжда. Сждията стоеше на столъ, а около него бѣха свидетелите. Влѣво задъ тѣхъ стояха палачите съ ножове въ ржце, а вдѣсно се виждаше езически олтаръ.

Пръвъ излѣзе напредъ стариятъ епископъ. Той знаеше какво страшно изкушение ще настѣпи за всички, но застана правъ и мъжественъ. Но още дума не продумалъ, той бѣ блъснатъ отъ едно младо момиче и извика:

— Филипе! Филипе! Охъ, колко

се раздамъ, че те намѣрихъ! Войници, — обърна се тя къмъ стражата, — снемете веригите отъ него! Той е братъ ми, той нѣма нищо общо съ християните.

Сждията извика оцудено:

— Кое е това момиче? Какво иска то отъ християните?

— Господинъ сждия, — каза младиятъ велможа Максимъ, като излѣзе напредъ, — това момиче е гъркиня, а този е нейнъ братъ. Тѣ дойдоха преди три месеца. Азъ ги познавамъ много добре: тѣ не сж християни. Баща имъ е приятелъ на императора. Не зная какъ е попадналъ този момъкъ между християните, но мисля, че е станало грѣшка.

Сждията се усмихна.

— Войници! — заповѣда той, — освободете този момъкъ. Баща му би умрѣлъ отъ срамъ, ако видѣше сина си въ това общество.

Веригите паднаха отъ ржцете на Филипа. Вървчицата, която го свързваше съ другите, бѣ веднага скъсана. Сждията му се усмихна. Вел-

можата, който се застъпи за него, пристѣпи нѣколко крачки напредъ, подаде му ржка, но Филипъ не поержка и не мръдна отъ мѣстото си. Въ залата бѣ тихо, като въ гробъ, всички очи бѣха обърнати къмъ Филипа. Евдора го чакаше съ нетърпение. Най-после Филипъ заговори:

— Господинъ сждия! Сестра ми и Максимъ грѣшатъ. Наистина, азъ съмъ синъ на гърка Титъ, другаръ на императора, но азъ съмъ... християнинъ.

— Сждията се разсърди и погледна Максима. Той веднага и шеговито заговори:

— Казватъ, че младостта прави много глупости, но позволете ми да поговоря съ него и се разберемъ.

Сждията разреши. Изведоха Филипа вънъ и скоро пакъ го върнаха. Максимъ легна на меко и хубаво легло. Предложи сжщото и на Филипа, но той не прие.

— Азъ съмъ пленникъ, — каза той. — За мене нѣма мѣсто тамъ.

— Стига дрѣнка глупости! —